

ρου. Ἦκουον τὴν φωνὴν τῶν ἡθοποιῶν ἀλλ' οὔτε τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῶν διέκρινον, οὔτε τὰς κινήσεις των. Σὰς συνέδῃ ποτὲ νὰ φράξετε χάριν παιδιᾶς τὰ ὧτα ἐν τινι αἰθούσῃ χοροῦ, καὶ παρατηρήσατε τὴν ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν ἣν προξενεῖ τότε ὁ ποδόκροτος τῶν δίκην αἰγῶν σκιρτῶντων χορευτῶν; Παρόμοιον τι κἀγὼ ἐδοκίμαζον ἐν τῷ θεάτρῳ. Πράγματι δὲ ἐταλάνιζα ἐμαυτὸν, ὅσῳκις ἤκουον τὸ πλῆθος νὰ ἀνακαγχάζῃ διὰ τινὰ λέξιν τοῦ ἡθοποιου, ἥτις οὐδὲν τὸ εὐφυὲς εἶχε, ἀλλ' ἥτις βεβαίως συνωδεύετο ὑπὸ τινος χειρονομίας, ἣν ἐγὼ δὲν διέκρινον.

Δὲν διέκρινον, οὔτε τὰς ὠραίας κυρίας ἐξ ὧν τὰ θεωρία ἐκοσμοῦντο, καὶ τῶν ὁποίων τὸ κάλλος καὶ τὴν ἐνδυμασίαν ἐξεθίζον οἱ γείτονές μου. Ἐφανταζόμην δὲ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι συνεννοοῦντο μεταξύ των ὅπως μὲ ἐμπαίζωσι.

Τὰ πάντα μοι ἐφαίνοντο ψευδῇ καὶ ἀκατάληπτα. Ἡ ὠραιότερα παιδιάς, οὐδὲν ἕτερον μοι παρίστα ἢ συνεχές τι χρῶμα πράσινον καὶ κίτρινον ἐνταυῶ.

Θὰ παρατήρησας βεβαίως ὅτι ἡ ἡμέρα τῶν Ἀγίων Πάντων εἶναι συνήθως ἡ σκυθρωποτέρα τοῦ ἔτους ἡμέρα; Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ καιρὸς εἶναι σκοτεινός, ψυχρὸς, θυελλώδης. Ἡ φύσις ἅπασα περιβάλλεται χιτῶνα ὁμίχλης ὑπὸ τὸν ὁποῖον τὰ πάντα ἀμαυροῦνται. Δι' ἐμὲ, ἡ αὐτὴ ἡμέρα καὶ ὁ αὐτὸς καιρὸς ἐπεκράτει καθ' ὅλον τὸ ἔτος.
(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Συλλογὴ ἀποφθεγμάτων.

ὑπὸ Δ. Β.

Αἱ γυναῖκες σχεδὸν αἰείποτε ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀκούωσι τὴν λέξιν «Σ' ἀγαπῶ» καὶ ὁ μολογοῦσι χάριτας εἰς οἷον δῆποτε ταῖς ἀποτείνει τὴν λέξιν ταύτην· κατ' ἐξοχὴν δὲ εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος.

Τὸ κύριον τοῦ ἔρωτος ὄνομα εἶναι ὁ ἔρωτις.
Henry Murger.

Λόγοι τῆς τραπέζης καὶ λόγοι τοῦ ἔρωτος· καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἶναι ἐπίσης ἀκατάληπτοι. Οἱ λόγοι τοῦ ἔρωτος εἰσὶ νεφέλαι, οἱ δὲ λόγοι τῆς τραπέζης, καπνοί.

Ἀκατάληπτος καὶ ἡδεῖα συνάμα εἰ· αἱ ἡ μεγάλη καὶ παράδοξος συγκίνησις, ἥτις ταράσσει τὴν μόλις ἀρξαμένην νὰ ἀγαπᾷ καρδίαν.

Ἡ ἐρώσα καὶ πάσχουσα καρδία εἶναι εἰς κατάστασιν ἀποθεώσεως.

Πρᾶγμα παράδοξον! Τὸ πρῶτον σύμπτωμα τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος εἰς τὸν νέον εἶναι ἡ συστολή· εἰς δὲ τὴν νεάνιδά, ἡ τόλμη.

V. Ugo.

Μόνος ὁ ἔρως δὲν γηράσκει, ἀλλ' ἀποθνήσκει νήπιον.

Arsène Houssaye.

Ὁ συνεχῶς ὁμιλῶν περὶ ἔρωτος καθίσταται ἐπὶ τέλους ἐρωτόληπτος.—Οὐδὲν τούτου ἀπλούστερον· καθ' ὅσον ὁ ἔρως εἶναι τὸ φυσικώτερον πάθος εἰς τὸν ἄνθρωπον.

«Pascal.

Ἐρως, μυστ-ριώδης ἔρως, γλυκεῖα δυστυχία!

Ἡ ζωὴ εἶναι ὕπνος, ὁ ἔρως ἐνύπνιον αὐτῆς· καὶ τότε μόνον ἐζήσεις, ὅταν ἡγάπησες.
Alfred de Musset.

Ὁ ἔρως, μόνος εἶναι ἡ πρὸς τὴν αἰδιότητα τάσις τοῦ ἀνθρώπου, ἀναπτερῶν τὴν διανοίαν καὶ τὴν ψυχὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν παροξύνων.

ΙΩ. ΚΑΜ.

Ὁ ἔρως, ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς ζωὴ, ἰδοὺ ἡ δεύτερα ψυχὴ τῆς ὑπάρξεώς μας, ἡ καλλιτέρα ψυχὴ, ἀνευ τῆς ὁποίας ἡ ἄλλη δὲν ὑπάρχει εἰμὴ κατὰ τὸ ἥμισυ.

Madame d'Arbouville.

Κακὴν ιδέαν ἔθελον λάβει περὶ τοῦ νέου ἐκείνου τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτον πάθος δὲν

ἦτο ὁ ἔρως. Διότι ὁ ἔρως εἶναι ἡ πρώτη πρὸς τὴν εὐαισθησίαν ὁρμή, ἣτις ἀκολουθῶς φέρεται καὶ ἀλλαχοῦ. Buffon.

Ἡ γυνὴ εἶναι μᾶλλον πλασμένη ὥπως ἀγαπᾶται ἢ ὥπως ἀγαπᾷ, καθὼς τὰ ἄνθη, ἅτινα οὐδόλως αἰσθάνονται τὴν εὐωδίαν ἣν πρὸς τοὺς ἄλλους παρέχουσιν. Αἱ γυναῖκες εἰσὶ γνήσια τοῦ ἔρωτος ἄνθη.

Alphonse Karr.

Τί εἶναι ὁ κόσμος διὰ τὴν καρδίαν ἡμῶν ἄνευ τοῦ ἔρωτος; — Ὅ,τι ὁ μαγικὸς φανὸς ἄνευ φωτός. Μόλις θέσητε ἐν αὐτῷ τὴν δαδα, εὐθὺς αἱ ποικιλώτεραι εἰκόνες διαγράφονται ἐπὶ τοῦ τοίχου· καὶ μόλον ὅτι αἱ εἰκόνες αὗται οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ εἰμὴ φάσματα, τὰ φάσματα ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν ἡμῶν, ὅταν εὐρισκώμεθα παρόντες, ἐγρηγοροῦντες, καὶ, ὡς οἱ παῖδες, ἐν ἐκστάσει θεώμεθα τῶν θαυμασίων τοῦ τῶν φαινομένων.

Goeth.

Ὁ ἔρως ἔγκειται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν ἐρῶντα, τὸ ἐρώμενον πρόσωπον δὲν εἶναι εἰμὴ πρόφασις.

Ἡ καρδία τῶν γυναικῶν τοιαύτην φυσικὴν κλίσιν ἔχει πρὸς τὸν ἔρωτα, ὥστε αἱ γυναῖκες ἐρῶνται πολλάκις πρὶν ἔτι γνωρίσωσι τὸ πρόσωπον οὗτινος ὀφείλουσι νὰ ἐρασθῶσι.

Alphonse Karr.

Οἱ νέοι γινώσκουσι μᾶλλον τὸν ἔρωτα ἢ τὸ κάλλος.

Vauvenargues.

Ὁ ἔρως ἐστὶν ἀκάματος πρὸς τὸ ὠραῖον θαυμασμόν.

Balzac.

Οὐδὲν καταλληλότερον ὥπως ἀναπτύξῃ ἀρτιγενές τι αἰσθημα εἰς τὴν καρδίαν τῶν περισσοτέρων γυναικῶν, ἢ τὸ νὰ μάθωσιν ὅτι οἱ παρ' αὐτῶν ἀγαπώμενοι, ἀγαπῶνται ὑπὸ ἄλλων.

Madame de Scudery.

ΧΡΙΣΤΙΝΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΙΕΡΟΥ.

Ἦτο νύξ τῶν Ἀποκρέω . . . Χορὸς ἐδίδετο εἰς τὸ μελόδραμα, καὶ ἡ συνοικία τῶν Λατίνων εὐρίσκετο εἰς κίνησιν. Καθ' ἐκάστην στιγμήν ἠκούοντο ἀντηχοῦσαι αἱ κραυγαὶ τῶν προσωπιδεφόνων, οἵτινες διέτρεχον τὰς ὑπὸ τῶν μυριοχρῶμων φανῶν τῶν στολεμπόρων φωτιζόμενας ὁδοὺς . . . Ἡ πρώτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐσήμαινεν εἰς τὸ ὠρολόγιον τοῦ Δικαστηρίου.

Γυνή τις, ἐπὶ πολλὴν ὥραν περιφερομένη ἐπὶ τῆς Ἀγορᾶς τῶν ἀνθέων, ἄφησε τὴν ἀκτὴν, καθ' ἣν στιγμήν οἱ τελευταῖαι τοῦ ὠρολογίου ἤχοι ἐξέλιπον, καὶ διηυθύνθη ἐσπευσμένως πρὸς τὴν γεφύραν τῶν κολλυβιστῶν.

Ἀφίχθεῖσα εἰς τὸ μέσον τῆς γεφύρας, περιέφερε τὸ βλέμμα κύκλῳ αὐτῆς, ἔτεινε τὸ οὖς ἐπὶ τινα λεπτά, ὥς ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἐρημίας, ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς ἀντλίας τῆς Παναγίας θωράκιον, καὶ, στηρίζασα τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ λίθου, τὴν δὲ κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν, ἐθεώρησε τὸ ὕδωρ ὅπερ ἐμυκάτο συνωθούμενον μεταξὺ τῶν κρηπιδῶν τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸ κινδυνωδέστερον τοῦ Σηκουάνα μέρος.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὑετώδης καὶ μελαγχολικός. Ἀγάλλαι νεφελῶν διαπτερνιζόμεναι ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου, ἐκάλπαζον εἰς τὸν οὐρανόν, διασχιζόμεναι καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν ὠχρῶν ἀκτίνων τῆς πανσελήνου, πενθίμου ὡς προφητικόν τι ἄστρον.

Ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ στάσιν, ἡ γυνὴ αὕτη ἤκουε τὸν θρηνῶδη θόρυβον τοῦ ἐξωγλωμένου ποταμοῦ, τοῦ ὁποῖου τὰ τεθωλωμένα ὕδατα εἰσέρρεον ὁρμητικῶς ὑπὸ τὰς ἀψίδας τῆς γεφύρας, ὡς εἰς τερατώδεις φάρυγγας. Παρακείμενός τις φανὸς ἀερίφωτος καθίστα εὐδιακρίτους τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὴν ἀθλίαν ἐνδυμασίαν τῆς γυναικὸς ταύτης, ἣτις μόλις ἐφαίνετο εἰκοσιπενταετής.

Βεβαίως, ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος γυνὴ ἐμελέτα αὐτοχειρίαν· καὶ ὁμῶς τὸ πρόσωπον